

HR 16-02-1982, NJ 1982, 411, Dakdekker

HOGE RAAD (Strafkamer) 16 februari 1982, nr 73569

(Mrs Moons, De Waard, Hermans, Jeukens, Haak; A-G Rummelink)

Arrest op het beroep in cassatie tegen een arrest van het Hof te Leeuwarden van 27 maart 1980 in de strafzaak tegen: Wiebe Tjeerd T., geboren te Sneek op 26 nov. 1947, te Sneek.

1. De bestreden uitspraak:

Het Hof heeft in hoger beroep - met vernietiging van een vonnis van de Pol.r. in de Rb. te Leeuwarden van 26 jan. 1979 - de verdachte ter zake van: "op grond van bij of krachtens de WWV vastgestelde bepalingen gehouden zijn gegevens te verstrekken, daarbij opzettelijk in strijd met bedoelde gehoudenheid iets verzwijgen, meermalen gepleegd" veroordeeld tot zes maanden gevangenisstraf waarvan vier maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaar.

2. Het cassatieberoep:

Het beroep is ingesteld door de verdachte. Namens deze heeft adv. Mr B.D. van Raaij, te Leeuwarden, de navolgende middelen van cassatie voorgesteld:

1. Schending of verkeerde toepassing van het recht, in het bijzonder van art. 2 WWV omdat requirant niet als werknemer in de zin van de Wet Werkloosheidsvoorziening is aan te merken omdat hij een zelfstandig dakbedekkersbedrijf uitoefende en hij eigen baas was en geen werknemer, zodat het Hof requirant had moeten vrijspreken;

2. Schending of verkeerde toepassing van het recht in het bijzonder van de artt. 2 en 48 WWV en art. 359 Sv omdat het Hof heeft nagelaten te vermelden waarom het betoog van de raadsman omtrent art. 2 WWV niet werd gevolgd en evenmin heeft vermeld waarom dit betoog van de raadsman onjuist was. Het Hof had dit verwerpen van het betoog moeten motiveren in het arrest; Ten onrechte is dit nagelaten;

3. Schending of verkeerde toepassing van het recht, in het bijzonder van art. 359 Sv doordat het arrest van het Hof onvoldoende gemotiveerd is met betrekking tot de gebezigde bewijsmiddelen. Met name is nagelaten de inhoud van de formulieren, waarvan in de inleidende dagvaarding sprake is, te vermelden. De inhoud van die formulieren had duidelijker en meer omschreven dienen te zijn in het arrest van het Hof;

3. De conclusie van het OM:

4. Bewezenverklaring en bewijsvoering:

Ten laste van de verdachte is bewezenverklaard:

"dat hij in het tijdvak van februari 1976 t/m augustus 1978, in Nederland, meermalen, telkens als werknemer in de zin van art. 2 WWV, - terwijl hij op grond van genoemde wet een werkloosheidsuitkering genoot, en hij in verband daarmee gehouden was aan het bestuur van de gem. Sneek wekelijks schriftelijk opgave te doen van door dat gemeentebestuur verlangde gegevens, onder andere betreffende door hem verrichte werkzaamheden en genoten inkomen - in een door hem ondertekend en bij genoemd gemeentebestuur ingeleverd formulier, ingericht voor het verstrekken van bovenbedoelde opgave, en betrekking hebbend op een in genoemd tijdvak gelegen week, opzettelijk in strijd met die gehoudenheid door hem in de desbetreffende week verrichte werkzaamheden, als dakbedekker, en het uit die werkzaamheden genoten inkomen heeft verzwegen".

Deze bewezenverklaring steunt op de navolgende bewijsmiddelen: (...)

5. Beoordeling van het eerste middel:

5.1. De hiervoren onder 4 sub A en C vermelde bewijsmiddelen houden o.m. in:

dat de verdachte van 20 jan. 1975 t/m 4 juli 1975 als ijzervlechter heeft gewerkt bij de firma Pruis te Bergum, doch aldaar is ontslagen;

dat hij na dat ontslag van 5 juli 1975 tot en met 14 febr. 1976 een uitkering krachtens de WW heeft ontvangen en vervolgens - eerst van 15 febr. 1976 tot 9 aug. 1976 en daarna opnieuw met ingang van 24 nov, 1976 - een uitkering krachtens de WWV heeft ontvangen; dat de verdachte, om voor voortzetting van die WWV-uitkering in aanmerking te kunnen komen, wekelijks door hem ingevulde en ondertekende zogenaamde inkomstenbriefjes bij de Gemeentelijke Sociale Dienst te Sneek moest inleveren; dat hij dit laatste regelmatig heeft gedaan en dientengevolge t/m augustus 1978 WWV-uitkeringen heeft ontvangen; dat de verdachte in de periode waarin hij in het tijdvak van februari 1976 t/m augustus 1978 uitkeringen ontving, stond ingeschreven bij het GAB.

5.2 Het Hof heeft kennelijk geoordeeld - en ook kunnen oordelen -, dat in de onder 5.1 weergegeven feiten en omstandigheden besloten ligt, dat de verdachte door zijn persoon en gedrag heeft getoond, dat hij kon en wilde worden beschouwd als iemand die voor zijn deelneming aan het arbeidsproces geheel of gedeeltelijk was aangewezen op het verrichten van arbeid in een dienstbetrekking en mitsdien kon worden aangemerkt als werknemer in de zin van art. 2 WWV, waaraan niet kon afdoen dat hij volgens zijn verklaring ter terechtzitting inmiddels in feite als zelfstandige, tezamen met twee compagnons, een dakbedekkersbedrijf was gaan uitoefenen.

5.3 Het middel treft derhalve geen doel.

6. Beoordeling van het tweede middel:

6.1. Blijkens het p.-v. van 's Hofs terechtzitting van 13 maart 1980 heeft verdachtes raadsman aldaar o.m. aangevoerd:

"Verdachte en de medeverdachten hebben sinds 1975 als bedrijf in het handelsregister ingeschreven gestaan. Daarom ben ik van mening dat de verdachte niet als werknemer in de zin van art. 2 WWV aangemerkt dient te worden, en dat vrijspraak van het primair telastegelegde dient te volgen".

6.2. Nu dit verweer niet van louter feitelijke aard is doch daarin tevens de rechtsvraag aan de orde wordt gesteld of de verdachte - indien wordt uitgegaan van de in voormeld betoog van de raadsman gestelde feiten - al dan niet als een werknemer in de zin van art. 2 WWV kon worden aangemerkt, had het Hof nader behoren te motiveren waarom het van oordeel was dat evenbedoelde vraag bevestigend diende te worden beantwoord.

6.3. De omstandigheid dat laatstbedoeld oordeel van het Hof niet naar de eis der wet met redenen is omkleed behoeft echter niet tot cassatie te leiden, aangezien in hetgeen hiervoor onder 5 is overwogen reeds tot uitdrukking komt dat en waarom het hiervoren onder 6.1 weergegeven verweer naar 's Hogen Raads oordeel had behoren te worden verworpen, zodat het belang van de verdachte dat hem expliciet worde uiteengezet waarom zijn uitdrukkelijk voorgedragen verweer niet wordt aanvaard, niet meer vordert, dat het bestreden arrest wegens voormeld verzuim wordt vernietigd.

6.4. Het middel is derhalve tevergeefs voorgesteld.

7. Beoordeling van het derde middel:

Het Hof heeft het bewezenverklarde uit de hiervoren onder 4 en sub A, B en C weergegeven inhoud van de aldaar weergegeven bewijsmiddelen kunnen afleiden en ermee kunnen volstaan slechts het onder 4 sub B weergegeven gedeelte van de inhoud van de in het middel bedoelde formulieren tot het bewijs te bezigen. Het middel faalt derhalve.

8. Slotsom:

Nu geen van de middelen tot cassatie kan leiden, terwijl de HR ook geen grond aanwezig oordeelt waarop de bestreden uitspraak ambtshalve zou behoren te worden vernietigd, moet het cassatieberoep worden verworpen.

9. Beslissing:

De HR verwerpt het beroep.

Conclusie Adv.-Gen. Mr Remmelink

In deze zaak waarin het Hof requirant in appel heeft veroordeeld terzake van "Op grond van bij of krachtens de WWV vastgestelde bepalingen gehouden zijn gegevens te verstrekken, daarbij opzettelijk in strijd met bedoelde gehoudenheid iets verzwijgen", meermalen gepleegd (requirant zou als werknemer in de zin van art. 1 WWV in het door hem in te vullen formulier inkomsten hebben verzwegen) tot een gevangenisstraf voor de tijd van zes maanden (waarvan vier voorwaardelijk, proeftijd twee jaar), tegen welk arrest hij zich van beroep in cassatie heeft voorzien, zijn namens hem drie middelen van cassatie voorgesteld.

In middel 1 stelt requirant, dat het Hof - zo vat ik het middel maar op - uit de gebezigde bewijsmiddelen niet heeft kunnen afleiden, dat requirant een werknemer was als bedoeld in art. 2 WWV althans (dit staat in het middel voorop, R) zou het Hof dit begrip op onjuiste wijze hebben opgevat. Requirant zou nl. geen werknemer zijn geweest, doch als zelfstandige hebben gewerkt. Het komt mij voor, dat het middel faalt, aangezien het Hof uit de bewijsmiddelen (eigen verklaring van requirant) heeft kunnen afleiden, dat requirant, die in de betreffende periode als werkzoekende stond ingeschreven bij het GAB te Sneek en een beroep op de WWV heeft gedaan door zijn persoon en gedrag heeft getoond, dat hij als werknemer beschouwd kon en wilde worden. Dit zich als zodanig manifesteren is blijkens de MvT (zie S en J. 71, zevende druk, p. 252) beslissend voor de vraag of iemand "aangewezen" is op arbeid in dienstbetrekking als bedoeld in art. 2 WWV (definitie van werknemer, R).

In middel 2 stelt requirant, dat het Hof heeft nagelaten op een desbetreffend verweer (requirant was geen werknemer enz.) te responderen. Het komt mij voor, dat ook dit middel faalt, aangezien het in de gebezigde bewijsmiddelen (zie hierboven) zijn weerlegging heeft gevonden resp. als fondmiddel toch had moeten zijn verworpen (o.m. HR 20 juni 1978, NJ 1979, 64).

In middel 3 tenslotte klaagt requirant erover, dat de inhoud van de formulieren in de bewijsmiddelen had moeten zijn vermeld. Ook dit middel faalt, aangezien deze eis te ver gaat. Uit de inhoud van de gebezigde bewijsmiddelen (eigen verklaring van requirant) kon de relevante inhoud dier formulieren worden afgeleid. Vgl. HR 10 jan. 1978, NJ 1978, 629. De middelen niet aannemelijk achtend concludeer ik tot verwerping van het beroep.